

Ulykkesforsikring; Udvalget siger saa til den Arbejder, som driver et af disse Erhverv — Maskinister; Murere eller andre —: Der som Du kommer til Skade i din Haandtering, har Du et Krav at stille til Staten paa en Forsorgelse eller et Bidrag til dit Underhold, hvis Du bliver Invalid; og omkommer Du, har din Familie Ret til at forlange en Støtte af en vis Størrelse. Men det siger til en anden Arbejder — saaledes til saa godt som alle dem, som ere beskæftigede i Landbrug eller Skovbrug; og ogsaa til Arbejderne i de mange Haandværksfag, som ikke høre til de udklaarne —: Der som Du kommer til Skade under Udøvelsen af dit Erhverv, har Du intet Krav, men da vi finde, at der skal gøres noget for Dig, skal Du saa Alderdomsunderstøttelse, uanset at Du maatte ikke er 60 Aar. Saaledes ere de to Ting væsentlig forskellige i Form, men jeg indser ikke, hvorfor de skulle være forskellige. Men det kan jo hende, at Understøttelsens reelle Indhold, dens Værdi i Penge, er lige stor i begge Tilfælde. Men selv om dette skulde være Tilfældet for selve den, der er kommen til Skade, er der en himmelvid Forskel for hans efterladtes Vedkommende; thi den, der ikke hører til de begunstigede Erhverv og omkommer under Udøvelsen af sin Næringsvej, hans efterladte saa intet. Jeg ved ikke, om dette staa klart for den almindelige Bevidsthed, thi det siges intetsteds udtrykkeligt i den vedkommende Del af Udvalgets Forslag, at hvis f. Eks. en Landarbejder omkommer under Udøvelsen af sin Gerning, f. Eks. bliver revet ihjel af en Tyr, eller hvad det nu kan være, saa faar han, dersom han kun bliver Invalid — hvis man kan sige kun paa dette Sted — Alderdomsunderstøttelse, selv om han kun er 20 Aar, men dersom han dør, som Følge af Thyrens Angreb, saa hans Hustru og Børn aldeles intet. Ja, hvis Konen er 60 Aar, faar hun maaske noget, men saa skyldes det en anden Lov, og dersom hun er yngre, faar hun, som sagt, intet. Det er en Ubillighed, hvis Grunde jeg ikke forstaa, en Ubillighed, som ikke bør være til Stede. Jeg forstaaer ikke, hvorfor man gør denne Forskel. Lignende Ullighed viser sig, naar man tager forskellige Haandværk. En Stomagerbøvd har saaledes ikke noget særligt Krav paa Forsikring, men han faar det pludseligt, dersom han kommer til at arbejde i et Værksted, hvor der er 9 andre Stomagerbøvde. Saa bliver han pludselig berettiget til Ulykkesforsikring. Men dersom der kun arbejder 8 sammen med ham, har han intet Krav derpaa. Og arbejder han sammen med 9 Kammerater, saa faar ogsaa hans Kone og

Børn noget ved hans Død; men hvis han kun arbejder sammen med 8, saa de intet. Jeg ved ikke rigtig, hvori man begrundet en saadan Forskel. Det vil sige, jeg finder nok den Begrundelse, der anføres af Udvalget, men jeg indser ikke dens Billighed eller Berettigelse. — Og der er mange lignende Forskelligheder i Forslaget. Det slaas saaledes fast i det, at Maskindrifft ved Damp er farlig, og at den, der beskæftiger sig dermed, har Krav paa Erstatning; men dette Krav har han dog kun, hvis den Maskine han kommer i Nærheden af, driver t. Eks. et Maskinværksted eller et Savværk; men dersom Maskinen driver et Mejeri paa en Herregaard, har han intet Krav paa Forsikring. Maskindriften under Landbruget danner nemlig en Undtagelse fra de Erhverv, der berettiges til Forsikring. Jeg forstaaer ikke, hvorfor denne Undtagelse gøres. Falder en Tømmer ned fra et Enetageshus i en Købstad og slaar sig ihjel, faar hans efterladte Forsorgelse; men falder en Tømmer ned fra et Enetageshus paa Landet, saa hans efterladte ingen Forsorgelse. Jeg ved ikke, hvorfor den samme Ting, naar den sker uden for Bygrænsen eller f. Eks. i Søbjerg — thi Forskellen trækkes ikke mellem By og Land i Almindelighed, men mellem Købstad og Fke-Købstad — skal medføre, at Enken ingen Ting faar; det kan dog ikke være nogen Grund, at f. Eks. Søbjerg endnu ikke er udnævnt til Købstad. Paa samme Maade hører, for at tage et Eksempel endnu, Brøndgravning til de farlige Erhverv. Den Arbejdsmand, der har taget Arbejde hos en Brøndgravermester eller entreprenør, hvad man nu vil kalde dem for, og kommer til Skade eller dør under Gravningen af Brønden i hans Tjeneste, hans efterladte saa Forsorgelse; men hvis den samme Arbejdsmand udfører et Arbejde for egen Regning for en Gaardmand eller anden Privatmand, faar han intet; thi, hedder det, kun den har Afgang til Forsikring, som arbejder for en professionel Arbejdsgiver. Ligeledes, hvis Arbejdsmanden paa sin egen Grund har gravet en saadan Brønd og omkommer ved Gravningen af den, saa faar hans Familie slet intet.

Der er i Forslaget en hel Del saadanne kunstige Forskelligheder, hvis fornuftige Begrundelse jeg ikke forstaaer. Men jeg har nok set den Begrundelse, der gives af Udvalget. Begrundelsen ligger i en Teori, som Udvalget har fulgt, og den gaar ud paa følgende: Visse Erhverv ere farlige, og naar man befatter sig med et farligt Erhverv, maa man selv tage Følgerne; altfaa